

...Cu ursulețul ei de pluș...

Sînt ani de-a'nci — eu, de pildă, să fi avut în jur de patruzeci — sînt ani destui, și totuși mi-amintesc bine întîmplarea: la un teatru modest dintr-un orașel de graniță, era așteptată o tînără absolventă repartizată acolo. Nu o știa decît directorul, care o văzuse la examenele de producție, așa că cei strînși în fața teatrului la ceasul cînd avea să înceapă stagiunea n-aveau cum să bănuiască, în fetița aceea furișată timid, pe lingă ei, pe noua lor colegă. Cînd a văzut-o, secretara directorului, femeie care, de mult nu se mai mira de nimic, a rămas cu gura căscată; și de admirație, era să-și scape ochelarii în prima cafea din noua stagiune: în prag apăru-se Julieta, Ofelia, Ifigenia, Luise, Margareta, Nina, Mașa, Oana, întruchipare vie și parcă plămăuire, făptură de vis și, totuși, acolo, clipind des din ochii ei mari și verzi, cu părul revărsat pe umeri ca o cascadă de armă, cu trupul abia împlinit, mlădiu sub rochia de mătase albastră strînsă în cordoși; și cu o păpușă mare de tot pe care o ținea ca pe un scut la pieptul ei micuț.

A venit la noi o păpușă, i-a spus secretara, directorului, peste măsură de mirat de brusca

schimbare a acesteia, nici-odată pînă atunci precipitată. Și Păpușa i-au spus toți, în puțină vreme, îndrăgind-o; Păpușa mea îi spunea doar cabiniera în vîrstă, femeie cu nepoți mari, Păpușa mea, o alinta, și-i făcea zilnic o cafea pe care Păpușa o sorbea încet, la repetiție, sau înainte de spectacol, ronțîind un biscuît. Nu știu din ce trăiește, parcă se hrănește cu aer, ca florile, se plîngea bătrîna cabinieră celorlalte, ce-am să mă fac cu ea, să nu se îmbolnăvească, sărăcuța. O iubea, bătrîna cabinieră, o iubea mai mult ca pe alții, și Păpușa se lăsa răsfățată și alintată ca un copil orfan care și-a găsit o mamă. Păpușa era cuminte, nu avea nici un prieten, spre marea mirare a colegilor și mai cu seamă a colegelor, șjala ei era ca un zid între ea și ceilalți, impunea respect, dar și un fel de grijă, cum se întîmplă cînd te apropii de o figurină de porțelan. Din primul salariu și-a cumpărat — ce credeți? — un ursuleț galben de pluș, de care nu se despărtea nici-odată, nici la repetiții, nici la concertele de la care era nelipsită, nici la ședințele filialei A.T.M., nicăieri. A rămas de pomîna pătania unui ilustru cronicar, reputat pentru darul său oratoric, care, la un simpozion cu tema „Sarcinile criticii dramatice“, văzînd-o cu ursulețul ei de pluș strîns la piept, cu ochii mari, umezi și verzi, ascultîndu-l neclintită, s-a poticnit de trei ori într-o frază, el, care era în stare să vorbească ore în șir, egal și calm, fără cea mai mică șovăială...

Într-o seară, la un banchet după o premieră, a stat lingă director, și directorul, om nu prea tînăr, om pe care nu l-ar fi scos din ale lui nici

un sinistru, s-a fisticit tot timpul ca o domnișoară: se îndrăgostise. Mulți au zîmbit cu înțeles și cîțiva și-au dat coate, înțelegînd de unde veneau florile mereu proaspete din cabina Păpușii.

Mă mărit, i-a spus într-o zi Păpușa bătrînei cabiniere, mă mărit cu directorul. Il iubesc, seamănă cu ursulețul meu și, pe urmă, e atît de bun cu mine... Directorul seamăna într-adevăr cu ursulețul de pluș, văzut însă de departe și pe vreme de ceață; în schimb, era un om tare-tare cumsecade.

Nu mult timp după nuntă — nuntă mare, în holul teatrului, unde toți au putut s-o admira pe Păpușa, așezată cuminte lingă director, cu ursulețul în poală, privind viștoare în gol, cu ochii ei mari și verzi și ronțîind fursecuri — nu mult după nuntă, într-o seară, bătrîna cabinieră care-i purta Păpușii aceeași grijă, aducînd cafeaua, a făcut o mișcare pripită, s-a poticnit, poate, și i-a scăpat Păpușii pe rochie un strop de cafea.

Atunci Păpușa a zvonit, răsturnînd de pe măsută ursulețul de pluș și vasul cu flori proaspete, a aruncat neîndemînaticei o căutătură otrăvită, rea, cum bătrîna cabinieră nu mai văzuse în ochii ei mari și verzi, și, cu mîna care purta verigheta, a plesnit-o, scurt.

